

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 1. 2016, č. j. 17 A 1/2015 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 24. 6. 2014, č. j. MMP/135848/14, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 22. 3. 2014 v době okolo 9:52 hod. jako řidič motorového vozidla tovární značky VW Passat Variant, registrační značky X, v Plzni na ulici Rokycanská (v prostoru před křižovatkou s ulicí Jiřinová) překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 24 km/h (± 3 km/h), za což mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 10. 2014, č.j. DSH/10683/14 (dále „napadené rozhodnutí“) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

[4] V žalobě zpochybňoval správnost provedeného měření a poukazoval na nedostatečnost dokazování. Podkladem pro rozhodnutí je jediná fotografie z měřicího zařízení, na které jsou viditelná 4 vozidla, a není zřejmé, které vozidlo bylo změřeno. Správní orgán se pokusil tento nedostatek zhojit výpovědí zasahujícího policisty (pprap. M. B.), ta je však nevěrohodná a nesprávná. Žalobce dále namítl, že byl zkrácen na právu účastnit se ústního jednání před správním orgánem. Další vadu představovalo to, že prvostupňové rozhodnutí nebylo doručeno zástupci žalobce, ale přímo žalobci, jakož i to, že žalovaný při ukládání sankce přihlížel i ke staršímu přestupku a nevyužil institut zahlazení.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. Podle jeho názoru byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Správní spis poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Krajský soud stejně jako správní orgány vyšel z fotografie z měřicího zařízení a ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty (pprap. M. B.). K námitce poukazující na to, že na snímku jsou vedle vozidla řízeného žalobcem zobrazena i další vozidla, krajský soud uvedl, že vozidlo řízené žalobcem je na fotografii z měřicího zařízení umístěno uprostřed snímku, přičemž je znázorněna i registrační značka vozidla. Ostatní na snímku zobrazená vozidla jsou až za vozidlem žalobce, je tedy zřejmé, které vozidlo bylo měřeno. Podle soudu nebyla zpochybněna ani věrohodnost svědka – zasahujícího policisty, který prováděl předmětné měření. Jeho výpověď je logická, správná a odpovídající položeným dotazům.

[6] Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, že se zmocněnec žalobce (K. S.) nemohl zúčastnit ústního jednání. Krajský soud poukázal na správní spis, ze kterého vyplývá, že se zmocněnec výslovně omluvil z ústního jednání a souhlasil s tím, že jednání bude prováděno v jeho nepřítomnosti. Pokud měl správní orgán pochybnosti o existenci zastoupení, nelze mu vytýkat ani to, že vyzval žalobce i jeho zmocněnce k předložení plné moci v originále. Plná moc však i přesto předložena nebyla. Za této situace nepřipadalo v úvahu ani akceptovat event. substituci k takové plné moci. Pokud pak nebyla v řízení doložena plná moc pro zmocněnce v požadované podobě, bylo prvostupňové rozhodnutí správně doručováno pouze žalobci a nikoliv jeho zástupci.

[7] Jako nedůvodnou vyhodnotil krajský soud i námitku poukazující na nutnost aplikace institutu zahlazení na danou věc (ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 - 55). Krajský soud uvedl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu (vč. žalobcem zmíněného rozsudku) nevyplývá, že by správní orgán nemohl při ukládání sankce přihlídnout ke spáchání typově stejného přestupku. Krajský soud tedy neshledal žádnou z námitek důvodnou a žalobu zamítl.

III.

[8] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

pokračování

[9] Stěžovatel předně vytýkal krajskému soudu, že závěr o překročení nejvyšší dovolené rychlosti učinil na základě fotografie z měřicího zařízení a svědecké výpovědi zasahujícího policisty (pprap. M. B.). Z fotografie nelze dovodit, že bylo měřeno právě vozidlo stěžovatele. Svědecká výpověď je pak nepravdivá a nevěrohodná. Stěžovatel obsáhle polemizoval s jednotlivými částmi svědecké výpovědi. Nevěrohodnost svědka stěžovatel dovozoval z toho, že se snažil vyhnout přímým odpovědím na položené otázky, jakož i z toho, že si měření spletl s měřením jiným. Svědek navíc nesprávně tvrdil, že měřící zařízení nastavil tak, aby „slunce bylo za kamerou“. Podle stěžovatele bylo měřící zařízení ustaveno přesně obráceně. Krajský soud navíc řádně nevypořádal námítky týkající se svědecké výpovědi zasahujícího policisty.

[10] Stěžovateli bylo dále upřeno právo účastnit se ústního jednání. Krajský soud dospěl k závěru, že se zmocněnec stěžovatele (K. S.) omluvil z jednání a souhlasil s tím, že bude jednání prováděno v jeho nepřítomnosti. V den, kdy se však konalo ústní jednání, se ke správnímu orgánu dostavil substitut uvedeného zmocněnce (P. K.), který se dožadoval účasti na jednání. Správní orgán však substituta k ústnímu jednání nepřipustil, což odůvodnil tím, že plná moc, kterou stěžovatel zmocnil zmocněnce ke svému zastupování, nebyla předložena v originále. Omluví-li někdo svou účast u ústního jednání a požádá-li o provedení jednání v nepřítomnosti, nejde o nevratný úkon. Pokud důvody, pro které se jednání nemohl účastnit, odpadnou, pak není důvodu, aby se tato osoba ústního jednání nezúčastnila.

[11] Závěrem stěžovatel výslovně uvedl, že „žalovaný opomenul aplikovat institut zahlázení odsouzení“, a proto uložil stěžovateli nedůvodně vysokou pokutu. Krajský soud měl na věc aplikovat přílehlavou judikaturu správních soudů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 - 55 a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60A 1/2013 - 49).

[12] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

IV.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s názorem krajského soudu. Podle jeho názoru byl skutkový stav zjištěn dostatečně, svědecká výpověď zasahujícího policisty je věrohodná. Stěžovateli nebylo upřeno právo účastnit se ústního jednání. Stěžovatel se k ústnímu jednání nedostavil a jeho údajný zmocněnec se z jednání řádně neomluvil (tvrzení o zdravotní indispozici nikterak nedoložil). Prvostupňové rozhodnutí bylo správně doručováno pouze stěžovateli. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Současně sdělil, že v případě úspěchu ve věci nebude uplatňovat náhradu nákladů řízení před soudem.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval tímto stížním důvodem.

[16] Přezkoumatelností rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“*. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“*. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud *„z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“*.

[17] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz

pokračování

v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvažil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[18] Uvedeným požadavkům napadený rozsudek vyhovuje. Krajský soud se zabýval uplatněnými žalobními námitkami, reagoval na ně a uvedl, z jakých důvodů má vznesené argumenty za neopodstatněné. Takový postup krajského soudu při odůvodňování napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí. Kasační soud proto neshledal, že by rozsudek krajského soudu trpěl nepřezkoumatelností. Byť si lze představit podrobněji zdůvodněnou a podloženou argumentaci, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163)

[19] Stěžovatel dále brojil proti skutkovým zjištěním správních orgánů a krajského soudu. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil stěžovatel. Jednalo se zejména o fotografii z měřicího zařízení MicroDigiCam LTI, oznámení o podezření ze spáchání přestupku, úřední záznam a výslechy svědků – policisty, který prováděl předmětné měření (pprap. M. B.) a dalšího zasahujícího policisty (pprap. J. U.). Listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro závěr o spáchání předmětného přestupku stěžovatelem (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Námitky, jež stěžovatel v průběhu správního řízení uplatňoval, nebyly způsobitelné důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku. S jeho námitkami se správní orgány přiměřeným způsobem vypořádaly a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám.

[20] Poukazoval-li stěžovatel na to, že z fotografie z měřicího zařízení není zřejmé, které vozidlo bylo měřeno, nelze s ním souhlasit. Z fotografie jednoznačně vyplývá, které vozidlo bylo měřeno. Na uvedené fotografii je zachyceno vozidlo VW Passat registrační

značky X, tedy vozidlo, které je vedeno i ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Uvedené vozidlo je na fotografii umístěno vpředu (zhruba uprostřed fotografie), ostatní na fotografii zachycená vozidla jsou zobrazena na pozadí, tj. za uvedeným (měřeným) vozidlem. Z fotografie dále vyplývá, že tomuto vozidlu byla v úseku, ve kterém je rychlost omezena na 50 km/h, naměřena rychlost 74 km/h. K fotografii je přiložen ověřovací list, ze kterého vyplývá, že měřicí zařízení (MicroDigiCam LTI) bylo ověřeno a lze jej použít pro měření rychlosti silničních vozidel. Skutečnost, že fotografie znázorňuje právě vozidlo řízené stěžovatelem, potvrdila i svědecká výpověď zasahujícího policisty (pprap. M. B.). Z ní předně vyplývá, že k záměně vozidel dojít nemohlo, přičemž rychlost byla změřena v souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení (MicroDigiCam LTI). To ostatně potvrzuje i svědecká výpověď druhého zasahujícího policisty – pprap. J. U. Nelze přehlédnout, že stěžovatel ani relevantně nedokládal, že mělo dojít ke změření jiného vozidla. Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 27. 4. 2015, č. j. 8 As 181/2014 - 53, „[l]ichá byla rovněž námitka, že bylo změřeno jiné vozidlo, než vozidlo stěžovatele. [...] Stěžovatel nepředložil žádná tvrzení a tím méně důkazy, které by svědčily o opaku a podpořily jeho tvrzení. Takovým tvrzením nemůže být pouze to, že se na fotografii objevuje i jiné vozidlo jedoucí ve směru stěžovatele (za ním). Přijetí takto obecného argumentu by nutně eliminovalo možnost změřit rychlost vozidla v případě, že není na vozovce osamoceno. K tomu jistě není žádný důvod.“

[21] V dané věci nelze odhlédnout ani od toho, že stěžovatel bezprostředně po spáchání předmětného přestupku nezpochybňoval překročení rychlosti. Ani v odvolacím řízení nezpochybňoval, že by jím řízené vozidlo nepřekročilo maximální povolenou rychlost. Stěžovatel podal pouze blanketní odvolání, které ani na výzvu soudu nedoplnil. Domnívali se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo jeho závěry rozporovat již v odvolacím řízení. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana jevit dle kontextu věci i jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Tak je tomu i v dané věci.

[22] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám směřujícím do svědecké výpovědi policisty, který prováděl předmětné měření (pprap. M. B.). Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že z výpovědi toho svědka bylo možno při závěrech týkajících se spáchání předmětného přestupku stěžovatelem jednoznačně vycházet. Z výpovědi se podává, že předmětné vozidlo řídil stěžovatel a že vozidlo překročilo nejvyšší dovolenou rychlost. Podle názoru Nejvyššího správního soudu stěžovatel z výpovědi vytrhuje jednotlivé části a poukazuje na skutečnosti, které z hlediska překročení rychlosti nemají relevanci. Okolnost, zda se slunce nacházelo „před nebo za“ měřicím zařízením, by byla relevantní pouze za situace, že by mohla mít vliv na správnost provedeného měření. To však stěžovatel ani netvrdí, natožpak nedokládá. Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by se svědek snažil vyhnout přímým odpovědím na položené otázky, že by jeho odpovědi byly nepravdivé, resp. že by hovořil o jiném měření. Z jeho výpovědi jednoznačně vyplývá, že ta se vztahovala k předmětnému měření. Ostatně nelze pominout, že stěžovatel

pokračování

v rámci odvolacího řízení nebrojil proti výpovědi uvedeného policisty. Takovou argumentaci vznesl až v řízení před soudem. I na tuto argumentaci tak lze v kontextu dané věci pohlížet jako na účelovou. Krajský soud pak uplatněné námitky řádně vypořádal a nelze mu vytýkat nepřezkoumatelnost. Podrobněji viz výše.

[23] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se stěžovatel dopustil přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, že stěžovatel řídil motorové vozidlo rychlostí vyšší, než byla povolená maximální rychlost na dané pozemní komunikaci. Z provedeného dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedeného měření zjištěny nebyly, k měření byl použit přístroj kalibrovaný (k měření použitý ve lhůtě stanovené k platnosti provedeného ověření), přičemž měření prováděla oprávněná osoba. Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce ± 3 km/h, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje.

[24] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by stěžovateli bylo upřeno právo účastnit se ústního jednání. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně nařídil jednání na 26. 5. 2014. O nařízení ústního jednání stěžovatele informoval přípisem ze dne 30. 4. 2014, který byl stěžovateli do vlastních rukou doručen dne 7. 5. 2014. Ze správního spisu nevyplývá, že by se stěžovatel uvedeného dne dostavil k ústnímu jednání. Ze správního spisu vyplývá, že dne 26. 5. 2014 bylo správnímu orgánu doručeno obsáhlé podání (ze dne 26. 5. 2014) obsahující vedle vyjádření k věci i omluvu z ústního jednání (z důvodu bolesti zubů). Podání podepsal K. S., který k podání přiložil i prostou kopii plné moci ze dne 16. 5. 2014, kterou mu měl udělit stěžovatel jako zmocnitel.

[25] S ohledem na kontext dané věci není Nejvyšší správní soud ani názoru, že by správní orgán prvního stupně (v intenzitě mající za následek nutnost zrušení jeho rozhodnutí) pochybil, pokud se nespokojil s prostou kopií citované plné moci, ale vyžadoval předložení originálu plné moci. Ze strany zmocněnce stěžovatele (K. S.) bylo v řízení předloženo pouze výše uvedené podání ze dne 26. 5. 2014, ve kterém tato osoba sdělovala správnímu orgánu omluvu z jednání nařízenému ve věci stěžovatele. Před tímto podáním žádné podání ze strany uvedeného zmocněnce učiněno nebylo. Všechny písemnosti byly doručovány přímo stěžovateli. Jak známo, účast na ústním jednání v případě řízení o přestupku představuje základní právo obviněného, který se v jeho rámci může vyjádřit ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu (viz rozsudek ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 - 56). Pokud pak osoba, u které měl správní orgán na základě prosté kopie pochybnost, zda skutečně zastupuje stěžovatele, se tohoto práva za stěžovatele fakticky vzdává (přičemž ani nedokládá tvrzený důvod nemožnosti se zúčastnit), nelze správnímu orgánu vytýkat, že z opatrnosti požadoval předložení originálu plné moci. Správní orgán navíc výzvu k předložení plné moci nezasílal pouze zmocněnci, ale i zmocniteli (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 - 57). Ani jeden z nich však na výzvu nereagoval a neodstranil tak vzniklé pochybnosti. Oba byli přitom poučeni o následcích nevyhovění výzvě.

[26] Nejvyšší správní soud není ani názoru, že by pouhé zaslání výzvy k doložení plné moci bylo možno v daném případě považovat za nezákonný postup mající za následek nutnost zrušení rozhodnutí správního orgánu. Stěžovatel se ústního jednání nezúčastnil a zmocněnec zaslal omluvu z ústního jednání. Nejvyššímu správnímu soudu tak uniká, čím vlastně měl být stěžovatel na svých právech zkrácen. Pokud pak stěžovatel zkrácení svých práv spatřoval v tom, že se jednání nemohl zúčastnit namísto zmocněnce stěžovatele (K. S.) jeho údajný substitut (P. K.), konstatuje Nejvyšší správní soud, že v soudním řízení stěžovatel relevantně nedokládal, že by se uvedený substitut uvedeného dne (26. 5. 2014) k jednání skutečně dostavil, jakož ani to, že by uvedeného substituta zmocněnec stěžovatele (K. S.) zmocnil k účasti u předmětného jednání. Nejvyššímu správnímu soudu navíc není jasné, proč zasílal zmocněnec správnímu orgánu omluvu z účasti na ústním jednání za situace, kdy si zajistil tvrzenou „substituci“.

[27] Pokud pak nebylo reagováno na výzvu správního orgánu a nebyl mu doručen originál plné moci, která by opravňovala zmocněnce stěžovatele k přebírání písemností, nelze správnímu orgánu prvního stupně vytýkat, že i rozhodnutí ve věci doručoval přímo stěžovateli. Ostatně stěžovatel podal včasné odvolání, kterým se odvolací orgán zabýval. Ke zkrácení práv stěžovatele mající za následek nutnost zrušení správního rozhodnutí tak ani v tomto ohledu nedošlo.

[28] Výše popsany postup stěžovatele, jeho zmocněnce a substituta navíc nelze hodnotit jinak než jako postup účelový mající za cíl pouze vytvořit procesní obstrukce. Takovýto přístup nelze dle názoru zdejšího soudu akceptovat a připustit tímto zneužívání procesních institutů k cíleným obstrukcím, v konečném výsledku znemožňujícím faktické působení práva. Účelové jednání, jež nemá „jiné objektivní vysvětlení než obstrukci či nevhodné procesní taktizování“ nepoživá soudní ochrany (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 As 44/2007 - 93, ze dne 22. 12. 2010, č. j. 5 Afs 55/2010 - 92, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 100/2010 - 60, ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 As 180/2014 - 45, ze dne 25. 9. 2007, č. j. 2 Afs 52/2007 - 50, či ze dne 18. 8. 2005, č. j. 2 Afs 202/2004 - 43). Z výše uvedených důvodů nelze na danou věc použít ani rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 - 26, a ze dne 19. 11. 2015, č. j. 1 As 100/2015 - 57. Ty navíc neřešily zcela identickou skutkovou a právní situaci.

[29] Stěžovatel dále výslovně namítal, že „žalovaný“ opomenul aplikovat institut zahlazení odsouzení, a uložil stěžovateli nedůvodně vysokou pokutu, neboť přihlížel i ke staršímu přestupku (bez bližší specifikace – pozn. Nejvyššího správního soudu). K tomu je nutno uvést, že pokuta nebyla stanovena v rozhodnutí žalovaného, ale v prvostupňovém rozhodnutí. Stěžovatel podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které ani na výzvu nedoplnil. Odvolací orgán pak žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl, přičemž do výše pokuty nijak nezasahoval. Nutno doplnit, že institut zahlazení je upraven v trestním řádu, podle něhož lze o zahlazení rozhodnout pouze na žádost (srov. § 363 trestního řádu). Stěžovatel přitom ani netvrdil ani nedokládal, že by v dané věci jakýkoli obdobný návrh podal. Z judikatury správních soudů nadto nevyplývá, že by při správním trestání nebylo možno nikterak zohlednit, že účastník řízení v minulosti spáchal obdobný přestupek.

pokračování

[30] Co se pak týče zbývajících námitek směřujících do výše pokuty, je nutno uvést, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 3.000 Kč. Za předmětné protiprávní jednání lze přitom uložit pokutu od 2.500 Kč do 5.000 Kč. Pokuta tedy byla uložena při spodní hranici, přičemž správní orgán prvního stupně její výši odůvodnil zejména závažností předmětného jednání. Správní orgán mj. uvedl, že při uložení pokuty přihlédl k závažnosti spáchaného přestupku, který zhodnotil jako hrubý projev nekázně v silničním provozu, neboť při předmětném překročení nejvyšší dovolené rychlosti se již výrazně prodlužuje dráha potřebná pro zastavení vozidla a dochází k ohrožení bezpečnosti silničního provozu. Dále správní orgán přihlédl k tomu, že se obviněný předmětného přestupku dopustil v obci Plzeň, na hlavní silnici směřující do centra. Za této situace nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu správnímu orgánu vytýkat, že pokutu stanovil v uvedené výši. Ostatně, jak již bylo výše uvedeno, stěžovatel proti výši pokuty nebrojil v odvolání a argumentaci přednesl až v žalobě, což vyvolává pochybnosti i o neúčelovosti jeho kroků (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Pokud stěžovateli skutečně připadala stanovená pokuta jako nepřiměřená, měl se proti tomu bránit již v odvolání, a nikoliv až v řízení před správním soudem.

[31] Krajský soud nepochybil ani tím, že na danou věc neaplikoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010 - 55. Ten se zabýval odlišnou skutkovou i právní situací. V citované věci správní orgán při ukládání sankce přihlížel k záznamům v registru řidičů o přestupcích spáchaných před více než 10 lety. I další stěžovatelem uváděný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 - 49, neřešil identickou skutkovou a právní situaci, a proto krajský soud nepochybil, pokud jej nezohlednil.

[32] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu